

ПРОЛОГ

Повітря наповнене ароматом товчених шавлії та лаванди, а переді мною співає оголений чернець.

Він сидить так, що я бачу, як рухаються його губи в теплому літньому повітрі під час співу. Так, що бачу й слід від укусу, залишений мною на його стегні менш ніж годину тому.

Оголений, покусаний, добре відтраханий.

Молиться.

І молиться всім тілом — легені працюють, ребра й спина то розширюються, то стискаються, обличчя піднесене до небес, таких ясних і блакитних, наче уві сні.

Гадає, що я роблю нотатки для статті, яку мав би писати, але ж ні. Натомість помічаю піт, що стікає між його лопатками, долиною хребта, поміж рельєфом м'язів і до ямочок на попереку.

Прислухаюся до мелодії його глибокого голосу, доки він виводить церковним співом псалми, співаючи низьким і зворушливим тоном під шелест дерев цієї прованської гори.

Помічаю неохайну щетину на точеній щелепі, пучок довгих вій на почервонілих від сонця щоках, рух горла, коли він співає тисячолітніх пісень. Волосся на стегнах, доки сидить схрестивши ноги зі своїм часословом на колінах. Те, як він обережно водить подушечкою пальця по рядках вірша на сторінці.

П'ять років тому цей чоловік ніколи не молився, не сидів спокійно навіть п'яти хвилин. Ейден Белл був суцільною грою, енергією — веселий, збочений, шалений, непосидючий. Наснажливий та виснажливий. Він зводив мене з розуму, пробирав наче наркотик, роблячи кожну мить розмитою й гострою водночас. І падіння завжди варте було злету.

Принаймні майже завжди.

Я кохав його.

І кохаю досі.

Доспівавши псалом, він озирається на мене і всміхається.

— Ходімо, — каже, і я йду, беручи із собою записник, мов власний часослов. А потім, коли лягаю поряд із ним на ковдру, розстелену на м'якій сухій траві, він із легкою силою притягує мене до себе на коліна. У минулому житті розгульного мільйонера він мав тіло плейбоя — стрункі м'язи, рельєфний прес, лінії від стегон до члена, від погляду на які мій рот наповнювався слиною. Та п'ять років монастирської праці зробили його кремезним, із широкими плечима й стегнами. І хоч я вищий і старший на п'ять років, він притягує мене до себе мов ляльку, і влаштовує мій зад на своєму паху.

Він ворушиться й твердіє піді мною, але не намагається цьому зарадити. Натомість обвиває мене

руками й знову починає наспівувати псалми мені на вухо. Його груди за моєю спиною здіймаються та опадають, а пісня вібрує в його тілі, відлунюючи в моєму.

Я заплющую очі й слухаю. Заплющую — й відчуваю.

Не існує посібника з інструкціями, як закохатись у молодшого брата свого найкращого друга. І не існує посібника, як закохатись у нього знову, коли він став ченцем.

Лише болісне усвідомлення, що ти сам — своєрідна миттева молитва, вимовлена з побожністю, тихо сказана у повітря й завершена ніжним і люблячим «амінь».

ОДИН

У скиті він знову сниться мені.

Цей сон повільний, майже болісний у своїй солодкості. Ми в літаку, тримаємося за руки, і він сварить мене за додаткову страховку на авто, яке винайняли в місці призначення. У відповідь я шкрябаю зубами подушечки його пальців, доки його дорікання не переходять у тремтіння. Нестерпно чекати, щоб торкнутися один одного, аж до прибуття до готелю пізніше того дня, але в салоні повно людей, а сидіння першого класу незручні для того, щоб розслабитися під ковдрою...

«А що як...» — шепоче він мені.

І здається, що літак ніколи не приземлиться, а може, й не має. Принаймні доки я тут, він зі мною, а якщо ми разом, отже, я ніколи не йшов... І в цю мить прокидаюся.

Увесь у поту, серце калатає, а простирадла липкі від розлитого сімені. І, Боже мій, коли він сниться мені ось так, це наче втратити його знову. Усе, трясця, заново.

Я сідаю й чухаю голову, самотній і нещасний.

Чотири роки й шість місяців. Саме стільки минуло, відколи я обрав це життя, знайшов мету поза зароблянням грошей і гонитвою за черговою порцією дофаміну. Життя поряд із Богом, який однієї ночі знайшов мене на підлозі фермерського будинку, коли нитка, що прив'язувала мене до життя, стоншилася до павутиння.

А ще — чотири роки й шість місяців видирання з себе любові, яку, присягаюся, досі відчуваю своїм нутром і кістковим мозком.

Чотири роки й шість місяців, як намагаюся відпустити Елайджу Айверсона.

ДВА

Тиша, якщо ви досі не знали, — брехня.

Наприклад, я зараз у скиті в лісі, в останній день двотижневого мовчазного усамітнення. Мої брати-членці — за дві милі звідси, і поряд немає нікого й нічого. Це мало би бути визначенням тиші. Звуковий вакуум.

Бульбашка чистого, непорушного спокою.

І все ж.

Мій подих вривається й виривається з тіла. Штормовий вітер нетерпляче смикає дерева. Десь за ними, за межами мого зору, тече струмок, насичений нещодавнім дощем. І чути слабкий бій церковних дзвонів за дві милі звідси.

Ні, тут не тихо.

Принаймні в найточнішому значенні цього слова.

І все ж це — повна протилежність шуму.

Я прийшов зі світу шуму. Світу телефонних дзвінків, гудіння ноутбуків, вистукування пальцями по екранах айпедів. Світу автівок, літаків і дзвону пивних келихів в аеропорту. Світу голосів, які сперечалися,